

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 49/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti L., a. s., T., zastúpenej advokátom JUDr. P. Č., Advokátska kancelária, B., vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 5915/2010 a sp. zn. Rvp 5916/2010 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 16/2009 z 21. januára 2009 a sp. zn. 3 Sžf 79/2009 z 18. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti L., a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 5915/2010 a sp. zn. Rvp 5916/2010 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 5915/2010.
2. Sťažnosti spoločnosti L., a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. mája 2010 doručené sťažnosti spoločnosti L., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), *ktorými namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 16/2009 z 21. januára 2009 a sp. zn. 3 Sžf 79/2009 z 18. februára 2010 (ďalej len „rozsudky najvyššieho súdu“).*

2. Z obsahu sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v označených konaniach domáhala podľa piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) zrušenia rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), ktorými boli potvrdené rozhodnutia Daňového úradu v Trenčíne. Správca dane predmetnými rozhodnutiami vydal dodatočný platobný výmer za rok 2002, resp. za rok 2003 z dôvodu, že pre nesplnenie zákonom predpísaných podmienok neuznal sťažovateľkou predložené plány tvorby rezerv na opravu hmotného majetku. V dodatočnom platobnom výmere preto správca dane určil rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2002, resp. daňovú stratu za rok 2003.

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) ako súd prvého stupňa sťažovateľkou podané žaloby proti rozhodnutiam správnych orgánov zamietol. Proti zamietavým rozsudkom podala sťažovateľka odvolania, o ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutými rozsudkami tak, že rozsudky krajského súdu potvrdil a náhradu trov nepriznal.

4. Najvyšší súd v odôvodneniach svojich rozsudkov zhodne konštatuje, že sťažovateľka nesplnila zákonné podmienky pre tvorbu rezerv v zmysle § 24 ods. 2 písm. h) zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov účinného

do 31. decembra 2003 (ďalej len „zákon o dani z príjmov“). Najvyšší súd v oboch napadnutých rozsudkoch uvádza, že: „...ak rezerva na opravu hmotného majetku má byť uznaná ako daňový výdavok, musí spĺňať niekoľko podmienok. Jednou z týchto zákonných podmienok je vypracovanie rozpočtu nákladov na opravu, rovnomerná tvorba rezervy počas dvoch rokov, výška rezervy, ktorá nesmie prekročiť 80 % vstupnej ceny alebo zvýšenej vstupnej ceny hmotného majetku s výnimkou nehnuteľností obstaraných pred 31. 12. 1992 a preukázateľnosť tvorby rezervy.“.

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd ďalej uvádza, že je nesporne preukázané, že sťažovateľka nevytvárala rezervy počas dvoch rokov, a tým nesplnila zákonom predpísané podmienky pre uznanie rezervy ako daňového výdavku. S poukazom na tieto zistenia považoval najvyšší súd námietky sťažovateľky uvedené v odvolaniach za nedôvodné a rozsudky krajského súdu potvrdil v celom rozsahu ako vecne správne.

5. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozsudky najvyššieho súdu sú arbitrárne, svojvoľné a porušujú jej právo na zákonný a spravodlivý proces. Vo svojich sťažnostiach ďalej v podstatnom zhodne uvádza: „Z hľadiska ústavno-súdnej ochrany práva sťažovateľky na súdnu ochranu sa spornou stala otázka či najvyšší súd v súlade s ústavne formulovaným princípom ústavne konformného výkladu správne posúdil otázku možného neuznania resp. uznania tvorených rezerv na opravu hmotného majetku sťažovateľkou v roku 2002 a zvolil správny postup, keď sťažovateľke neuznal čerpanie rezervy na opravu hmotného majetku ... , nakoľko nedodržala pri tvorbe rezerv pri oprave hmotného majetku jednu z podmienok uvedenú v ustanovení § 24 ods. 2 písm. h) ZDP (zákona o dani z príjmov, pozn.) platného a účinného do 31. decembra 2003, keď rezervy na opravy hmotného majetku netvorila najmenej počas dvoch rokov.“

Sťažovateľka v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že v posudzovanom zdaňovacom období od roku 2002 do roku 2003 kedy vytvorila časť rezerv, od 1. januára 2004 vstúpil do platnosti ZDP platný a účinný od 01. januára 2004, ktorý len v jedinom ustanovení a to v § 52 ods. 9 upravil tvorbu rezerv na opravu hmotného investičného majetku. Prijatá nová úprava okrem vyššie citovaného ustanovenia § 52 ods. 9 však neupravuje postup daňových subjektov v prípade, keď postupovali pri tvorbe rezerv do začatie jej účinnosti v súlade

s dovtedy platnými právnymi predpismi, ale rezervy nedotvorili, teda vôbec neupravuje postup ako si majú upraviť svoje účtovníctvo a daňový základ za predchádzajúce obdobia, t.j. v prípade sťažovateľky za roky 2002 až 2004. ...

Podľa názoru sťažovateľky pre posudzovanie konkrétneho výdavku a jeho uznanie, resp. neuznanie za daňový výdavok, je rozhodujúce to, či ide o výdavok, ktorý je vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov (§ 24 ods. 1 zákona o daniach z príjmov), pri rešpektovaní časovej a vecnej súvislosti v danom zdaňovacom období. Základným zákonným predpokladom uznania daňového výdavku je, aby bol vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie alebo udržanie príjmov, ktoré sú predmetom zdanenia.

Pre zdaniteľné obdobie roka 2002 (resp. 2003) sťažovateľka postupovala pri vypracovaní daňového priznania, priznaní dane a jej zaplatení v súlade so ZDP platnom a účinnom do 31. decembra 2003 a preto správnosť a úplnosť podaného daňového priznania nikto nespochybnil. Až na základe ZDP platného a účinného od 01. januára 2004, ktorý zrušil tvorbu a čerpanie rezerv vznikol právny problém, ako v súlade so zákonom postupovať v prípade daňových subjektov, ktoré rezervy na opravu hmotného majetku nevytvorili do účinnosti citovaného zákona najmenej ešte druhý rok. V týchto prípadoch najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky prijal ústavne nekonformný, formalistický a arbitrárny právny záver, podľa ktorého aj keď samotný ZDP platný a účinný od 01. januára 2004 znemožnil sťažovateľke druhú polovicu rezervy na opravy hmotného majetku tvoriť, v konečnom dôsledku to znamená, že sťažovateľka všetky podmienky uvedené v ustanovení § 24 ods. 2 písm. h) ZDP platného a účinného do 31. decembra 2003 nesplnila a na tejto skutočnosti ani zmena zákona nič nezmení.

Vyššie uvedený právny záver najvyššieho súdu je pritom v rozpore s jeho právnym stanoviskom prijatým vo veciach sp. zn.: 5 SŽ 111/97 a 5 SŽ 112/97, keď v obdobných prejednávaných prípadoch, (t.j. keď prijatím nového právneho predpisu prestala existovať právna úprava práv a povinností z predchádzajúceho zrušeného právneho predpisu) konštatoval: „Absencia záväzného a zrozumiteľného predpisu z oblasti účtovníka nemôže byť na ujmu účastníka právneho vzťahu. Ak teda účastník nemal možnosť poznať konkrétne svoje povinnosti a to v čase, kedy mal prípad účtovať, nemôže byť následná právna úprava vykladaná ani aplikovaná v neprospech účastníka“. ...

Za situácie, kde právo umožňuje rozdielny výklad, nemožno pri riešení prípadu obísť fakt, že na poli verejného práva (daňového práva) štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon výslovne umožňuje (na rozdiel od občanov, ktorí môžu konať všetko, čo nie je zakázané). Z tejto maximy potom vyplýva, že pri ukladaní a vymáhaní daní podľa zákona, teda pri de facto odnímaní časti nadobudnutého vlastníctva, sú orgány verejnej moci povinné šetriť podstatu a zmysle základných práv a slobôd. Pri pochybnostiach sú povinné (orgány verejnej moci) postupovať miernejšie – in dubio mitius (rozhodnutie Ústavného súdu ČR, sp. zn. IV. ÚS 666/02). ...

S poukazom na vyššie uvedené sťažovateľka je názoru, že tak krajský súd ako i najvyšší súd príslušnú právnu normu vykladali ústavne neprijateľným spôsobom, čím neposkytli sťažovateľkou ústavou zaručené právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 ods. 1 ústavy.“

6. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy rozsudkami najvyššieho súdu s tým, aby boli napadnuté rozsudky najvyššieho súdu zrušené a vec bola vrátená na nové konanie a rozhodnutie. Sťažovateľka zároveň žiadala priznať náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

10. Podľa ustanovenia § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

11. Podľa ustanovenia § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

12. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, v súlade s citovaným ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde je však možné v konaní pred ústavným súdom použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

13. Zo spisov ústavného súdu sp. zn. Rvp 5915/2010 a sp. zn. Rvp 5916/2010 vyplýva, že tieto veci spolu skutkovo súvisia (v oboch prípadoch ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia daňového riaditeľstva), týkajú sa tých istých účastníkov, sťažovateľka je vo všetkých veciach zastúpená rovnakým právnym zástupcom a v každej jednej sťažnosti sa na obdobnom skutkovom základe s totožnou právnou argumentáciou

namieta porušenie rovnakých základných práv. Sťažnosti sú po formálnej a obsahovej stránke, s výnimkou označenia napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu, celkom identické.

14. Prihliadajúc na uvedené ústavný súd v záujme hospodárnosti konania v súlade s ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP poriadku rozhodol tak, ako to je uvedené v prvom výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podstatu predloženej sťažnosti tvorí posúdenie otázky, či najvyšší súd napadnutými rozsudkami prijal ústavne konformný záver o tom, že sťažovateľka nespĺnila zákonom predpísané podmienky pre uznanie tvorených rezerv na opravu hmotného majetku ako daňového výdavku, a to aj s ohľadom na zmenu právnej úpravy s účinnosťou od 1. januára 2004.

17. Ústavný súd preto *vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv rozsudkami najvyššieho súdu predovšetkým skúmal, či napadnuté rozsudky nie sú neodôvodnené alebo arbitrárne v takom rozsahu, že by to malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.*

18. Podľa § 24 ods. 1 zákona o dani z príjmov daňovým výdavkom je výdavok (náklad) daňovníkom preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo evidovaný v evidencii daňovníka podľa § 9 odseku 4. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje osobitný predpis, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov najviac do výšky tohto limitu. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje tento zákon, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov len v rozsahu a za podmienok ustanovených v tomto zákone.

19. Podľa § 24 ods. 2 písm. h) zákona o dani z príjmov daňové výdavky podľa odseku 1, ktoré možno uplatniť len v rozsahu a za podmienok ustanovených v tomto zákone, sú vytvorené rezervy vo výške podľa osobitného predpisu alebo rezervy, pri ktorých tvorbe osobitný zákon ustanoví, že sú výdavkom (nákladom) podľa odseku 1; rezerva na opravu hmotného majetku sa môže tvoriť podľa vypracovaného rozpočtu nákladov na opravu len rovnomerne počas najmenej dvoch rokov, a to najviac do výšky 80 % vstupnej ceny alebo zvýšenej vstupnej ceny hmotného majetku evidovanej ku koncu zdaňovacieho obdobia roku, ktorý predchádza roku, v ktorom sa začala rezerva tvoriť.

20. Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 368/1999 Z. z. o rezervách a opravných položkách na zistenie základu dane z príjmov účinného do 31. decembra 2003 výška rezervy na opravu hmotného majetku sa určí podľa jednotlivých vecí určených na opravu na základe rozpočtu nákladov na ich opravu. Rezerva na opravu hmotného majetku sa môže tvoriť len rovnomerne najmenej počas dvoch rokov, a to najviac do výšky 80 % vstupnej ceny alebo zvýšenej vstupnej ceny hmotného majetku, pri nehnuteľnostiach obstaraných pred 31. decembrom 1992, zvýšenej o vykonané technické zhodnotenie do 31. decembra 1998.

21. V konaní pred správnymi orgánmi a rovnako i v konaní pred všeobecnými súdmi bolo nesporné, že sťažovateľka vytvárala rezervy len počas jedného roka 2002. Najvyšší súd na základe tejto skutočnosti a s poukazom na citované ustanovenia relevantných právnych noriem ustálil, že sťažovateľka nesplnila povinnosť tvoriť rezervy na opravu hmotného majetku počas dvoch rokov, ktorá je zákonnou podmienkou pre zahrnutie tohto výdavku

(nákladu) do daňových výdavkov, a preto bol postup daňového riaditeľstva, ktorý z rovnakého dôvodu *neuznal sťažovateľkou predložené plány tvorby rezerv, zákonný.*

22. Ústavný súd ďalej konštatuje, že neobstojí ani námietka sťažovateľky, že nemohla splniť zákonnú podmienku tvorby rezerv najmenej počas dvoch rokov z dôvodu „vis major“, pretože jej to už neumožňovala nová úprava zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1. januára 2004. Ústavný súd k tomu zhodne so závermi všeobecných súdov uvádza, že sťažovateľka už v roku 2003, keď mala možnosť dotvoriť tvorbu rezerv a splniť všetky zákonom predpísané podmienky, a následne aj pri spracovaní daňového priznania za rok 2003, ktoré mohla podať do 31. marca 2004, jednoznačne vedela alebo aspoň musela vedieť o zmene zákona o dani z príjmov v tom, že v roku 2004 už rezervy na opravu hmotného majetku nemôže tvoriť a že pre nesplnenie podmienky tvorby rezerv po dobu najmenej dvoch rokov jej nemôžu byť rezervy uznané ako daňové výnosy.

23. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľke bolo počas legisvakačnej lehoty zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1. januára 2004 umožnené vykonať potrebné úkony smerujúce k ňou želanému výsledku. Sťažovateľka však z vlastného rozhodnutia tak neučinila.

24. *Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej príloh uvádza, že najvyšší súd sa v potvrdzujúcich rozsudkoch logicky a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s podstatou sťažnosti, nastolenými skutkovými i právnymi otázkami. Ústavný súd v napadnutom rozsudku nevidí žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali arbitrárnosť prijatých záverov.*

25. Namietané porušenie základného práva na zákonný a spravodlivý proces videla sťažovateľka iba v záveroch napadnutých rozhodnutí. Iné skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok porušenie označených ústavných princípov, sťažovateľka neuvádza. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené odôvodnenie preto uzatvára, že ani z hľadiska dodržania

procesných záruk nemožno hovoriť o porušení sťažovateľkou označených základných práv a slobôd.

26. Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v podstate požaduje revíziu napadnutých rozsudkov, ktorými boli jej žaloby o preskúmanie rozhodnutí daňového riaditeľstva zamietnuté. *Ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).*

27. To znamená, že posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

28. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom ústavných sťažností, napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu a konaním, ktoré im predchádzalo, uvádza, že najvyšší súd svoj právny záver náležité a kompaktné odôvodnil, rozsudky nie sú prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľkou uvedená argumentácia v jej sťažnostiach nebola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutých rozhodnutí z ústavného hľadiska.

29. Ústavný súd preto uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažností nezistil nič, čo by rozsudok najvyššieho súdu robilo ústavne neakceptovateľným. *Ústavný súd poznamenáva, že právo na súdnu ochranu neznamená procesný úspech sťažovateľky vo veci (podobne II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).*

30. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosti z už uvedených dôvodov za zjavne neopodstatnené.

31. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

32. Keďže sťažnosti boli odmietnuté pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnostiam bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2011